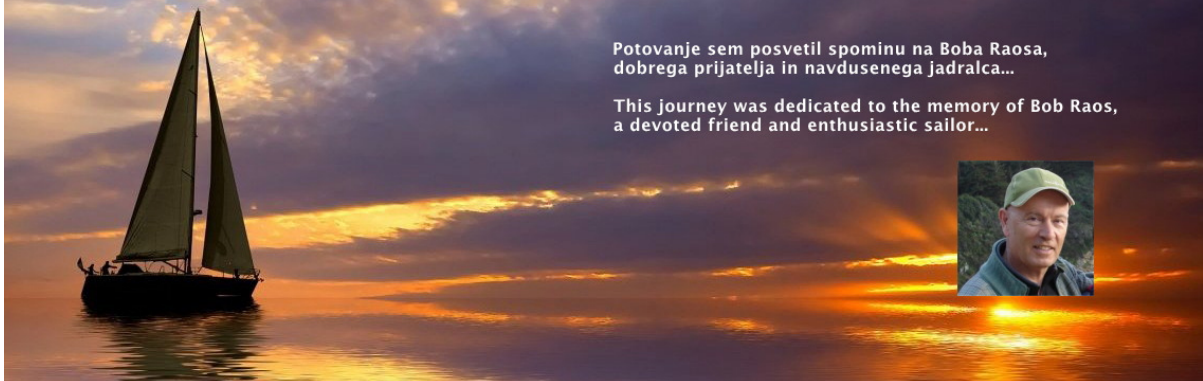

Z jadrnico od Balearov do Karibov...

Potovanje sem posvetil spominu na Boba Raosa, dobrega prijatelja in navdušenega jadrca...

This journey was dedicated to the memory of Bob Raos, a devoted friend and enthusiastic sailor...

petek, 25. oktober 2013

Predgovor

Ne vem, kdaj me je želja po prečkanju Atlantika resno zgrabila. Pred štirimi leti, ko so me povabili v posadko jadrnice My Gin's, sem vabilo odklonil. Želja, zglada, še ni bila dovolj močna, nekoliko pa se je tudi že nakazovalo čezoceansko jadrnanje s kanadskim prijateljem Terryjem in njegovo Manco (Beneteau 44.7). Manca se je letos spomladi odpravila iz Turčije preko Sredozemskega morja proti Gibraltarju, v dobri veri in nameni, da se novembra pridruži organiziranemu jadrnanju preko Atlantika (ARC 2013). Kot se včasih zgodi z dobrimi nameni, se pač sžijajo. Mancici, oziroma njenemu skiperju, je zmanjkalo denarja, da bi barko do konca opremil tako, kot zahtevajo strogi varnostni predpisi ARC. Manca se je zdaj ustavila v Španiji, kjer bo prezimila. Njeno spletno stran www.sailingmanca.com pa še vzdržujem.

V začetku septembra, ko je projekt z Manco dokončno splaval po vodi, je prišlo vabilo iz Nemčije. Skiper Hardy je popolnjeval posadko za svojo jadrnico (Ratz-Fatz, Bavaria 46) na potovanju iz Biograda preko Sicilije, Balearov in Kanarov do Karibov. Zimo namerava preživeti na in okoli Karibov ter se spomladi po severni atlantski ruti vrniti v severno Nemčijo. Brez večjega omahovanja sem se odločil, da se mu pridružim na etapi od Ibize do Lanzarota, nato pa še do Karibov – vozovnico za povratek s Karibov pa sem ugodno kupil že maja.

Hardy je že dvakrat prečkal Atlantik in pravi, da se ga da prepluti tudi brez ARCa in njegovih visokih prijavnin in pristojbin. Verjamem (in upam), da ima prav.

Jutri torej odpotujem, najprej z GoOpti do Benetk, nato pa z letalom na Ibizo. Od tam naprej je pa precej neznanek. Posadka bo nemško-avstrijska (izvemši mene); do Kanarskih otokov bomo štirje, na Atlantiku pa nas bo šest.

Neznank je torej precej, izzivi pa so veliki. Kolikor bo dopuščal čas, predvsem pa internetne povezave, bom na teh straneh zapisoval svoje vtise in opisoval našo avanturo. Zanimivo bo!

torek, 29. oktober 2013

Od Ibize to Cartagene

Sobota, 26.10. - ponedeljek, 28.10

Sobota je bil potovalni dan. Glavni problem je bila teža prtljage, saj RyanAir dovoli le 15 kg. Pakiranje, tehtanje, prepakiranje, znova tehtanje, dokler nisem bil zadovoljen. S kombijem do letališča v Trevisu, nato polet na Ibizo. Predaja prtljage je popolnoma avtomatska, tako, da pri teži ni popuščanja, moja torba je bila težka 14,8 kg! Polet na Ibizo v praktično praznem letalu, hiter prevoz v marino, kjer je bila ostala posadka že zbrana - skiper Hardy, njegova žena Ilka in Didi, ki je s skiperjem že dvakrat prejadral Atlantik...

Nedelja - pregled vremenske situacije in napovedi, ki obeta močan severnik sredi tedna. Odločitev je padla, da še pred tem dosežemo špansko obalo, torej zapuščamo Ibizo. Cilj je Almerimar, cca 240 milj, kar pomeni dvodnevno - in dvonočno - nonstop jadranje. V našem primeru je to pomenilo motoriranje, kar je bilo vetra, je bil "direktugobec", kot bi rekel Janez. Straže so bile razdeljene, v paru po šest ur. Skiper z ženo od 15h do 21h in od 3h do 9h, midva z Didijem vmes. V prvih 24 urah smo jadrani vsega eno uro, si štiri ure pomagali z glavnim jadrom, ostalo pa motor... Veter med SW in SSW, 8 do 10 vozlov, praktično brez valov. Elektronika na ladji deluje zaenkrat brez napake, vsi instrumenti, od radarja do GPSa in elektronskih kart so pravilno povezani, to

pa zagotavlja dober pregled nad dogajanjem. Ponoči praktično ni bilo nobenega prometa, proti jutru pa je bliže obali bilo že precej živahno. A od turistov so tu le še velike križarke.

Ibiza – pogled iz marine

Tri četrtine posadke

Ponedeljek - tega nismo predvideli: okrog 11h dopoldan - kakih 15 milj pred Cartageno, se je Didi, ki je med motoriranjem stal za krmilom, nenadoma zgrudil in če ga ne bi zagrabil, bi verjetno pristal v morju. Obležal je nezavesten, a živ. Po prvem presenečenju je stekla akcija, Skiper na krmilu, Ilke pri Didiju, jaz pa MayDay na radiu. Kapitanija v Cartagini se je takoj oglasila, akcija je stekla, nasproti so nam poslali hitro ladjo civilne garde, ki je bila v pol ure pri nas. Didi je medtem sicer prišel k zavesti, a akcija je tekla dalje. Na nosilih so ga prestavili na ladjo (možje ta posel odlično obvladajo), jaz sem odšel z njim, skiper z ženo pa je popoldan priplul v Cartageno. V slabe pol ure smo bili s pacientom v Cartageni, na obali je že čakala reševalna ekipa, Didija so preložili v rešilca, mene pa v policijski avto in s sireno v bolnico. Lepa univerzitetna klinika, zgleda ko letališče... Didija so takoj prevzeli v obravnavo, jaz pa sem moral urediti formalnosti na recepciji. Ker tam ne znajo nobenega tujega jezika, jaz pa ne špansko, je bila zadeva dokaj komplicirana. Predvsem sem jim moral razložiti, da jaz nisem pacient, da je pacient že v obravnavi. Potem so si pomagali tako, da so po telefonu poklicali nekoga, ki govori angleško, jaz sem razložil za kaj gre, potem pa je dotični razložil človeku na recepciji in stvar je nekako stekla. Razložili so mi, da so obiski in informacije na urgenci točno ob določenih urah, šele proti večeru. Medtem je tudi jadrnica prispela v Cartageno, ob šestih popoldan smo se odpravili v bolnico, kjer pa še niso povedali nič določenega. Didijevo stanje je bilo normalno, vendar je bil še priključen na elektrode in infuzijo. Praviijo, da ga ne bojo izpustili, dokler ne ugotovijo vzroka za kolaps... Torej čakamo.

Zdaj lahko ugotovimo, da je pomoč na morju delovala optimalno, hitro in učinkovito. Čoln civilne garde je brzel s 30 vozli, imajo pa tudi takega, ki doseže 60 vozlov, a je trenutno na servisu. Posadka prijazna, profesionalna, ne improvizirajo, le tuj jezik jim je slaba točka...

sreda, 30. oktober 2013

Cartagena

Torek, 29 oktobra. Dan, ko smo čakali na sporočilo iz bolnice, sem izkoristil za pohajkovanje po Cartageni. Mesto ima zanimivo zgodovino. Od 3. stoletja B.C. pa vse do današnjih dni. Od tu je tudi Hanibal začel svoj pohod preko Alp.

Pogled iz marine na Castillo del Conception

Najzanimiveje je bilo na gradu - Castillo dela Conception, kjer je pregledno urejena zgodovina mesta in z vrha lep razgled na mesto in pristanišče, ki leži v globokem zalivu.

V mestu, predvsem ob obali, so zgrajena krasne nove stavbe, muzeji, poslovne stavbe - vse je bilo (pred krizo, seveda) zelo velikopotezno zastavljeno, a se je potem zaustavilo. Veliko je gradbišč, kjer delo stoji. Pred zgradbo ministrstva za delo in socialo pa je bila zjutraj ogromna vrsta. Kontrasti! V pristanišču je vsak dan druga križarka, ki pripelje tisoče turistov. Ti preplavijo mesto, v najboljšem primeru spijejo kavo ali kupijo steklenico vode in se nato vrnejo na ladjo, novim dogodivščinam naproti.

Pogled z gradu na marino - v ozadju Sea Cloud in Queen Victoria

Didi se je popoldne vrnil na ladjo, zdravniki so ga opremili z zdravili, vitamini in navodili in zatrjujejo da se kolaps ne more več ponoviti. Posadka je spet kompletna.

Zvečer se je stemnilo, bliskalo na vseh koncih, nevihta je bila močna.

Danes, v sredo zjutraj, je prekrasno vreme, nebo umito, piha ne premočan severnik - idealno za jadranje do 120 milj oddaljenega Almerimara. Le ohladilo se je nekoliko...

Priložnost da bi naš klub zgradil stavbo, kot je na sliki, smo že zamudili. Klub pa je že predal stavbo pristanišču, ker je ne more vzdrževati.

Stavba Yacht Cluba Cartagena v senci križarke Queen Victoria

sobota, 02. november 2013

Iz Cartagene do Gibraltarja

Če je v sredo dopoldan še kazalo, da bomo imeli lep veter do Almerimara, se je ta popoldan skoraj umiril, tako da je večino časa pel motor, le nekoliko smo si lahko pomagali z glavnim jadrom. Proti jutru je potegnil severnik s hribov in dobri dve uri smo na jadra šli kakih 8 vozlov. Nato pa se je veter popolnoma umiril in malo pred deveto zjutraj smo v četrtek zjutraj vpluli v marino v Almerimaru že v popolni bonaci. Marina se zajeda s tremi bazeni globoko v mesto, tako

da so privezi na ulicah pred hišami, ki pa so vse skupaj več ali manj počitniško naselje. V španskih marinah je vstop urejen tako, da se moraš najprej ob vhodu v marino ustaviti na recepciji, kjer je treba izpolniti obrazce, popišejo vso posadko in preprišejo ladijske dokumenta. Ker se jim nikamor ne mudi, traja ta postopek lahko tudi celo uro.

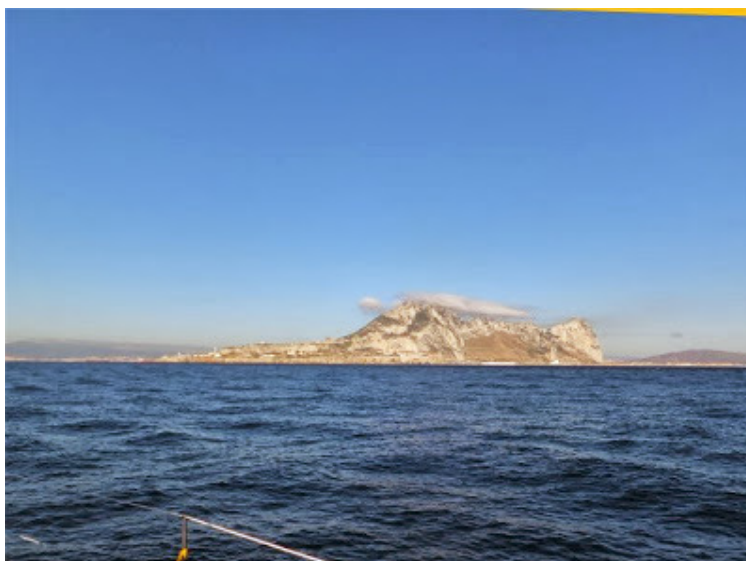
Marina v Almerimaru se zajeda globoko v stanovanjsko naselje

Potem moraš pa še počakati, da ti pride mornar iz marine povedat, kje se lahko na praznem pontonu privežeš. Je pa vreme lepo, brez oblaka in brez vetra, vroče pa kot pri nas sredi poletja. Marina v Almerimaru je predvsem zavetišče za jadrnalne popotnike, ki tam s svojimi jadrnicami prezimujejo. Ti prezimovalci so dobro organizirani, vsako dopoldne imajo svoje srečanje na VHF kanalu, kjer si izmenjajo informacije, pomagajo z nasveti, pozdravijo nove prišleke, in povejo vsak dan kako šalo. Dostop do interneta v marini sicer prodajajo po 3 EUR za 24 ur, vendar je tako počasen, da se ena stran nalaga pol ure ali pa še dlje.

Ker je supermarket v neposredni bližini marine, smo se tam oskrbeli s proviantom, ki bo zalegel do Kanarskih otokov. Tam sva se našla tudi z mojim nesojenim skiperjem Terryjem (glej: www.sailingmanca.com) ter si za večerjo privoščila odlično ribo in še boljše špansko vino, za smešno nizko ceno. Zvečer je bilo mesto izredno živahno, saj tam jemljejo Halloween zelo resno in povsod je bilo polno predvsem vampirjev in čarovnic. Je bilo pa zato petkovo jutro na praznik 1. novembra izredno mirno.

Na prošnjo in priporočilo skiperjevega prijatelja sta se v petek na barko vkrcali še dve mladi Francozinji, ki sta na poti na Kanarske otoke. To se je izplačalo, ker sta že prvi dan med vožnjo pripravili odlično kosilo za vso posadko. Kako pa se bosta obnesli med jadranjem na Kanarske otoke, pa bomo še videli. V španskih marinah smo srečali kar precej mladih ljudi, ki želijo na tak način priti predvsem na Kanarske otoke.

Takole izgleda gibraltarska skala v jutranjem soncu

V petek smo opoldne izpluli proti Gibraltarju. Že vnaprej smo vedeli, da ne bo vetra in ga res ni bilo. Nas je pa zato kmalu po sončnem zahodu obiskala razigrana jata delfinov, ki so se ob naši barki izredno zabavali. Plavali so ob njej, pod njo, najraje pa so križali pot tik pred barko pod rdečo in zeleno navigacijsko lučjo. Zelena jim je bila bolj pri srcu. Metali so se iz vode na bok, plavali hrbtno in uživali, če so udarili z repom tako, da smo bili na barki mokri. Ker ni bilo vetra in je bila vožnja mirna, smo jih lahko opazovali s premca. Ponoči so se še dvakrat vrnili, proti jutru pa izginili.

Dopoldan smo pripluli do Gibraltarja. Pogled na gibraltarsko skalo je impresiven. V Gibraltarju smo natočili gorivo, ki je znatno cenejše kot drugod. V dveh gibraltarskih marinah ni bilo prostora, zato smo zapluli v špansko Alcaideso, kjer stane privez (brez elektrike in vode) 17 evrov. Balzam za tistega, ki se privezuje v hrvaških marinah.

Nelsonov trg v Gibraltarju

Iz marine je le deset minut hoda do meje z Gibraltarjem. Popoldan smo odšli tja. Mesto je bilo nabito polno, ker mnogi Španci hodijo ob sobotah tja nakupovat, vendar name ni naredilo posebnega vtisa. Resda ima bogato zgodovino, a prebivalci z njo ne živijo. Ulice imajo angleška imena, na ulicah stojijo prave angleške telefonske govornice, celo dvonadstropne avtobuse imajo in ogromno pubov. Imajo tudi svoj gibraltarski funt, s katerim pa v Angliji ne moreš kupovati. Praktično skozi mesto je speljana letališka steza, ob pristajanju in vzletanju letal pa zaprejo avtomobilski promet preko nje, da bolj drži pa potegnejo preko ceste še verigo.

Kljub vsemu - mesto je mediteransko in v njem ne moreš postaviti Anglije.

Jutri, v nedeljo zgodaj zjutraj, bomo odpluli proti Kanarskim otokom. Za prečkanje Gibraltarske ožine je potrebno pregledati več parametrov. Predvsem je potrebno vedeti, kdaj nastopita plima oziroma oseka in kdaj je najugodnejši morski tok v ožini. Z Atlantika pa seveda ne sme pihati premočan zahodnik. V Sredozemskem morju izhlapi približno trikrat toliko vode, kot se vanj izlije iz rek. Ostala voda priteče iz Atlantika. Gladina vode na atlantski strani 30 milj dolgega Gibraltarskega preliva je za dva do tri metre višja od gladine sredozemskega morja! Glavni tok vode zaradi razlike v slanosti teče v Sredozemsko morje pri dnu, na tokove na površini pa dodatno vpliva še menjavanje plime in oseke. Po temeljitem študiju vseh teh parametrov in vremenskih napovedi smo sklenili, da se bomo odvezali jutri ob sedmih zjutraj.

Tu so mi na recepciji marine povedali, da sicer prodajajo internet po 8 EUR za 24 ur, a je popolnoma neuporaben in naj grem rajši v kavarno v marini, ki pa na račun internetnih zasvojenecv dobro služi - najmanj kavo prodajo vsakomur, ki ga sicer v kavarno ne bi bilo.

Do Kanarskih otokov je več kot 600 morskih milj, kar pomeni 4 do 5 dni neprekinjene plovbe in seveda tudi nobenega zapisa na teh straneh. Naš cilj je najprej Lanzarote, nato pa Gran Canaria, da si ogledamo floto, ki se bo organizirano odpravila preko Atlantika v okviru ARC. Od tam pa se bom spet oglasil.

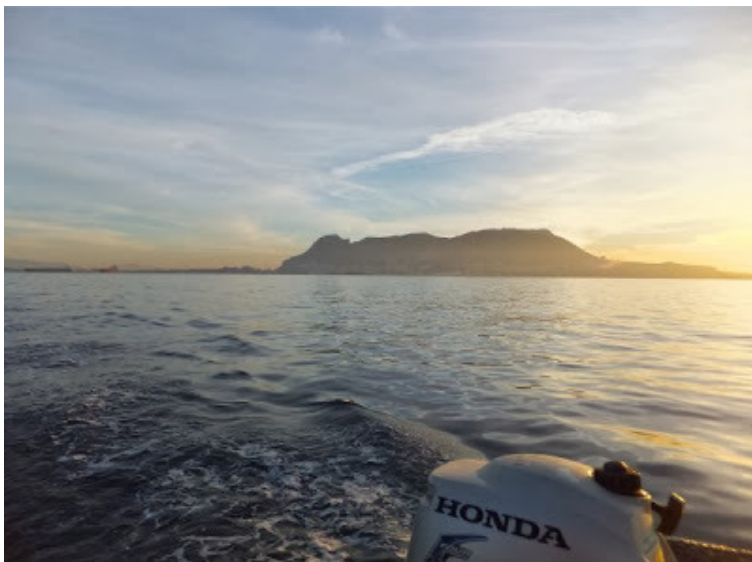
Še pogled na Gibraltar iz španske marine

petek, 08. november 2013

Iz Gibraltarja na Lanzarote

Nedelja, 3. november – Po temeljitih izračunih smo se odločili, da izplujemo iz marine v La Linei ob 7.00 zjutraj.

V nedeljo smo zapustili gibraltarsko skalo

Zbudil sem se prvi, točno ob sedmih. Budilke seveda nihče ni nastavil. Potem je bilo treba počakati še kake četrte ure, da je prišel mornar iz marine in prevzel kartico, ki smo jo imeli za odpiranje vrat na ponton in za kopalnico. Izpluli smo ob pol osmih, pa je bilo treba dodati motorju nekaj več vrtljajev, da smo potem v ožini ujeli najugodnejše tokove. Najbolj smo se bali, da bo skozi ožino potekal gost ladijski promet, a so se v približno treh urah, kolikor smo potrebovali za prehod najbolj kritičnega dela pojavile vsega tri ladje. Izgleda, da velike ladje ob nedeljah ne plujejo...

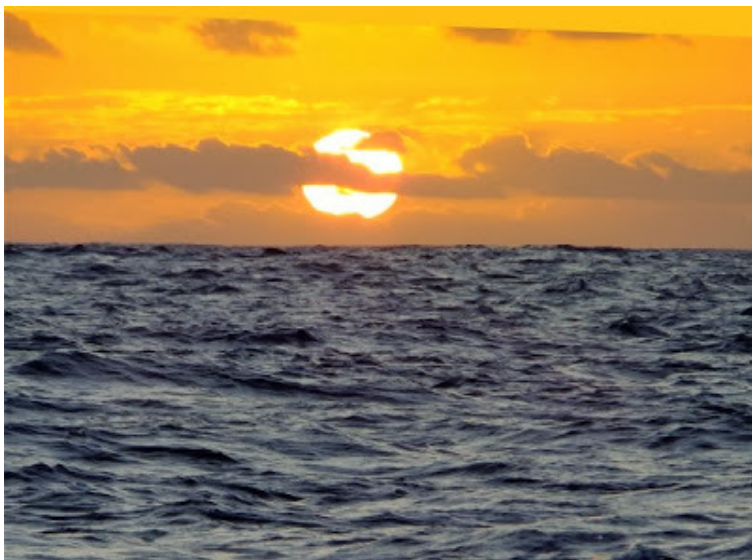
Ob pol desetih smo bili že pri Tarifi, najjužnejšemu delu celinske Evrope. Od tam drvijo v Afriko ladje, ki povezujejo oba kontinenta. Na te je treba biti izredno pozoren, ker se manjšim ladjam in ladjicam baje sploh ne izognejo. Morda jih niti ne opazijo. Po treh urah in pol motoriranja smo razvili jadra in ugasnili motor. Severozahodnik nas je potem lepo gnal ob afriški obali, v dvanajstih urah smo prevozili 78 milj.

Takale je maroška ribiška ladja podnevi - ponoči je druga zgodba

O maroških ribičih sem že nekaj slišal, tu pa smo jih doživeli v živo. Podnevi niso nevarni, ponoči pa zglejajo kot ogromna božična drevesca. Ribarijo daleč od obale, se vrtijo v krogu, naenkrat poženejo na 10 vozlov, pa se spet ustavijo, nato pričnejo voziti zelo počasi, in tako vso noč. Tudi če imajo vse predpisane luči, jih potem prekrijejo z močnimi žarometi, tako da ne moreš ugotoviti niti v katero smer vozijo, kaj vlečejo za seboj in kje so njihove mreže... Z enim takih smo se se srečali na približno 10 metrov – tudi to je minilo in nato je bil nov dan.

Na Atlantiku so sončni zahodi in vzhodi zelo kičasti. Če na obzorju ni oblakov, sonce potone naravnost v morje in se zjutraj, seveda na drugi strani, iz njega vzdigne. Če pa so oblaki, se ti ob zahodu obarvajo v različne barve, najlepša je škrlatna. Podobno je s sončnim vzhodom, le da so tam barve drugačne, bolj vlečejo na rumeno in oranžno. Tako je bilo vsaj v teh prvih štirih dneh in pol Atlantika.

Tole je sončni zahod...

Ponedeljek je bil dan, ko smo pretežno motorirali, a pred tem smo v prvih 24 urah pospravili 150 milj. Veter je padel na 3 do 5 vozlov, pihal pa je pretežno od severa, včasih malo bolj od vzhoda. Smer vetra je bila prava, a hitrost premajhna! Popoldan so se pokazali trije (verjetno) mladi kiti, pihnilo nekaj vode in izginili, preden smo lahko segli po fotoaparatih.

Ponoči je bilo toliko vetra, da smo razpeli sprednje jadro in se s hitrostjo petih vozlov pomikali proti Kanarskim otokom. 25 milj od afriške obale smo naleteli na linijo kakih petih utripajočih boj, ki so se nam postavile povprek na razdalji – tako na oko – kake milje. Na enem koncu je utripala rdeča boja, na drugem zelena, vmes pa oranžne. Ker je to bila moja straža, sem izbral spodnji rob te linije, kjer je utripala zelena luč... Po nekaj sto metrih vožnje sem opazil, da za seboj vlečemo lepo rumeno, novo bojo. Ker smo jadrali, se v vijak ni mogla zaplesti, izgleda, da se je zataknila v kobilico. Medtem, ko sem segel po čakljo (ladijski kavelj), se je boja že snela, mi pa smo jadrali naprej, kot da se ni nič zgodilo. Le adrenalina je bilo kar precej...

Še en vzhod...

Verjetno so te boje zapisane v kakem peljarju ali pa jih maroška obalna straža omenja v svojih poročilih, a mi tega ne vemo. Druga straža je naletela na popolnoma neosvetljeno ladjo, ki pa se nam je izmaknila v zadnjem trenutku. Ta noč ni bila dolgočasna...

Ko ni lune, so zvezde izredno svetle. V primerjavi z našim nebom so sicer nekoliko premaknjene, veliki voz je naprimer postavljen na glavo, a severnica je še vedno na svojem mestu

Takole je, ko ravno prav piha...

V torek smo podnevi lepo jadrani s kakimi 6 vozli, proti večeru pa je močnejše zapihalo in potem pihalo vso noč, tudi do 35 vozlov. Z vetrom v krmo to ni problem. Proti jutru je veter nekoliko ponehal, a valovi so ostali.

Tudi valovi so tu nekaj posebnega. Najprej so bili valovi, ki prišli iz severnega Atlantika, kjer so divjala neurja. To so dolgi valovi, takole na pogled, kot razgibano dolensko gričevje, z globokimi dolinami med njimi. V njih se kaka manjša ladja takoj skrrije. Potem so prišli nekoliko manjši valovi od severovzhoda, ki so se popolnoma neorganizirano srečevali z onimi prejšnjimi, tako da se je jadrnica brez kakršnegakoli vzorca zibala zdaj na eno, zdaj na drugo stran. Pri slabem vetru to seveda pomeni, da se pri vsakem napačnem zibu izprazni jadra in posadka postane nervozna. Po grebenih teh velikih valov pa se potem preganjajo še manjši valovi, ki jih ustvari vsak močnejši sunek vetra. Živahno!

Marina Rubicon

V sredo smo izmenično motorirali in jadrani, kakor je pač hotel veter.

V četrtek zjutraj smo imeli za seboj že 620 milj (od Gibraltarja), do Lanzarota pa še 60 milj. Ob pol osmih smo ugledali 25 milj pred seboj otoček Alegranza, ki je najsevernejši od Kanarskih otokov, nato jadrani ob Lanzarotu (kako se sklanja Lanzarote?) do njegovega južnega konca. Tam je ob mestecu Playa Blanca lepa in velika marina Rubicon, kjer smo pristali ob osmih zvečer. Tu se bomo pripravili in oskrbeli s proviantom, ki bo moral zadostovati do Karibov. V torek ali sredo, če bo vreme dovoljevalo, bomo izpluli. Poskusili se bomo ustaviti še v Las Palmasu, da bi doživeli nekoliko ARC vzdušja. A pravijo, da ob tem času za druge ladje v marini v Las Palmasu ni prostora.. Do takrat pa nameravam še kaj zapisati.

Od Ibize do Gibraltarja smo prevozili 430 milj, do Lanzarota nato še 702 milj, skupaj torej 1132 milj, seveda navtičnih.

Jadrnice imajo različna, včasih nekoliko čudna in nenavadna imena. Dandanašnji je najpogostejše ime Forsale, najde se pa tudi še kako drugo, zanimivo za objavo...

sobota, 09. november 2013

Marina Rubicon

Včeraj in danes smo se v marini posvečali pripravam na prečkanje. Na jadrnici smo zamenjali napravo, ki usmerja polnjenje akumulatorjev (diodo), preverili motor in zamenjali olje, zamenjali nekaj dvižnic in škoto (za nejadralce: to so vrvi, s katerimi dvigamo ali upravljamo jadra).

Bi verjeli, da stane tale ligenj na krožniku 9 Eurov?

Danes smo oprali perilo, sestavili atlantske jedilnike, popisali zaloge na barki in pripravili nakupovalni seznam. Ta zgloda kot nabavnica za večji obrat družbene prehrane. Lačni in žejni v naslednjih tednih zagotovo ne bomo...

V naslednjih dneh moramo še razdreti in namazati vinč (winch, slovensko vitel - le kdo mu tako pravi?) za glavno škoto ter preveriti avtopilota in njegove prenose. Verjetno se bo še kje kaj pokazalo, pa bomo uredili še tisto...

Včerajšnji dan smo zaključili z večerjo v eni od mnogih restavracij v marini. Hrana je bila odlična, postrežba brezhibna, pri vinu ne moreš pogrešiti, cene pa so daleč pod nivojem restavracij na jadranski obali.

Ilka v nakupovalnem centru

Marina je izredno lepa, čista in urejena. Dolg valobran je urejen kot sprehajališče, z njega je lep pogled proti Fuerteventuri in drugim kanarskim otokom.

V kompleksu marine je ogromno restavracij, tavern, lokalov z glasbo - tudi Blue Note z odličnim jazzom imajo. Tu so še hoteli, apartmaji, velik trgovski center, lepa cesta pa povezuje marino s Playo Blanca.

Vsako sredo in soboto je v marini semanji dan. Danes so bile že navsezgodaj postavljene stojnice - na oko kakih sto, na njih pa ogromno vsega, kar se pač danes na sejmih pojavlja. Nekaj res lepih avtentičnih ročnih del, vezenin, domačih specialitet, pa tudi ogromno plastike, sončnih očal in ur po 9 Eurov.

Sejem bil je živ...

Seveda pa tistega, kar bi recimo želel ali potreboval ta trenutek, tu ni. Avtobusi vozijo turiste na sejem s celega otoka. Gosti so večinoma Angleži, njihova povprečna starost - spet na oko - okrog 80 let. A so veselo krožili med stojnicami in posedali po lokalih in se nastavljali soncu, ki je danes kar pripekalo...

Za naslednje tri dni smo rezervirali avto, s katerim si bomo ogledali otok - ta je izredno zanimiv - prepeljali hrano do jadrnice in v torek odpeljali Ilko (skiperjevo soprogo) na letališče v Arrecife, od koder se bo vrnila domov. Arrecife je namreč glavno mesto na otoku.

Tu zimuje tudi Shipman, plod slovenske pameti..

Danes močno piha severovzhodnik. Za naše področje so napovedali celo veter do 50 vozlov. Če je res tako, pa ne moremo preveriti, ker je marina na drugi strani otoka, v zalivu...

Jutri je torej nov dan, gremo na izlet. Kako je bilo, boste pa še izvedeli.

nedelja, 10. november 2013

Ognjeni otok

Danes, v nedeljo smo res bili na izletu. Vozili smo se z Opel Zafiro z dizelskim motorjem, za katere tridnevni najem smo plačali 115 Evrov.

Salinas de Janubio – soline

Lanzarote je otok vulkanskega izvora. Velik okrog 800 kvadratnih kilometrov, dolg kakih 60 km, prebivalcev pa ima 42.000. Na leto pa ga obiše skoraj 1, 5 milijona turistov. Temperature na otoku so med 18 stopinjami pozimi in tja do 36 stopinjami poleti.

Lanzarote imenujejo tudi ognjeni otok, saj so ga izredno zaznamovali vulkanski izbruhi med letoma 1730 in 1736, zadnji pa je bil leta 1824. Močne vulkanske aktivnosti so velik del otoka popolnoma spremenile in ga prekrile z dva metra visoko plastjo pepela. Na otoku je okrog tristo ugaslih vulkanov, na večih mestih pa iz zemlje še uhaja vročina. Velik del tega področja je bil leta 1974 proglašen za narodni park Timanfaya.

Narodni park Timanfaya

Vulkani niso visoki, najvišji ima nekaj manj kot 700m. Pokrajina v narodnem parku je presenetljiva. Barve se prelivajo od črne pa do nešteto odtenkov rjave, nekatera pobočja so gladka, prekrita z vulkanskim peskom, drugod pa je pokrajina praktično neprehodna zaradi strjene lave.

Do parka smo se pripeljali z avtom, skozi park pa nas je eno uro vozil avtobus, ki se je seveda zaustavil na vseh pomembnejših točkah. V centru parka pa z vlivanjem vode v odprtino prikazujejo delovanje gejzira. Voda se namreč v hipu upari in z veliko silo bruhne na površino.

Vulkan poskrbi tudi za perutnino...

Tudi vožnja do parka ob zahodni obali otoka je polna zanimivosti in lepih razglednih točk. Na področju, kjer se je velik krater pogreznil v morje, so danes aktivne soline, kjer pridelujejo - tako pripovedujejo - izredno zdravo in z minerali obogateno sol. Na povratku po vinski cesti - tudi tu imajo svojo vinsko cesto - pa je bilo izredno zanimivo videti, kako so kmetje, v glavnem pridelovalci vina, krompirja in zelenjave ter gojitelji koz in ovac, odkopavali vulkanski pepel. Majhna jama, v glavnem recimo za en vinski trs, ter zaščiten s kamenjem, da je veter spet ne zasuje. In takih jam, pa tudi malo večjih polj je tu na tisoče. Zemlja je izredno rodovitna, vino ki smo ga pokusili v eni od "bodeg" ob cesti, pa odlično.

Eden od 300 kraterjev

Otok je privlačen za turiste, vendar na njem ni velikih hotelov, stolpnic in megalomanskih turističnih naselij. Največ zaslug, da je tako ima domači arhitekt in umetnik Cesar Manrique, kateremu je uspelo povezati naravo na otoku s

sodobnim načinom življenja. Vse stavbe na otoku so nizke, bele, večina jih je obdanih z belim zidom, povsod pa je izredno čisto in pospravljeno, ob cesti ni videti odpadkov, kmetije so urejene. Unesco je otok proglasil za Rezervat biosfere.

Trte na rodovitni zemlji med vulkanskim pepelom, pred vetrom so zaščitene s kamnitim zidom.

Po povratku v marino smo razstavili vinč, ga očistili in namazali, do konca pa ga bomo spet sestavili jutri, saj nas je danes prehitela tema...

ponedeljek, 11. november 2013

Na severu Lanzarota

V ponedeljek nam je uspelo združiti koristno s prijetnim. Dopoldan smo v Arrecifu nabavili vse, kar je bilo še potrebne opreme, potem pa smo se odpeljali na sever otoka, kjer smo obiskali tri največje znamenitosti.

Vhod v Jameos del Agua

Takole gre: ognjeniške aktivnosti na severu otoka so se dogajale pred kakimi 5000 leti, precej pred tistimi na jugu. Takrat je med izbruhom vulkana Corona tekoča lava ustvarila več kot 6 km dolg podzemeljski predor, ki se končuje na morski obali. Ta predor je že pred štiristo leti služil prebivalcem Lanzarota, da so se v njem skrivali pred pirati, ki so prihajali z afriške obale. Danes je del tega predora na ogled turistom, pa tako zopet služi prebivalcem Lanzarota.

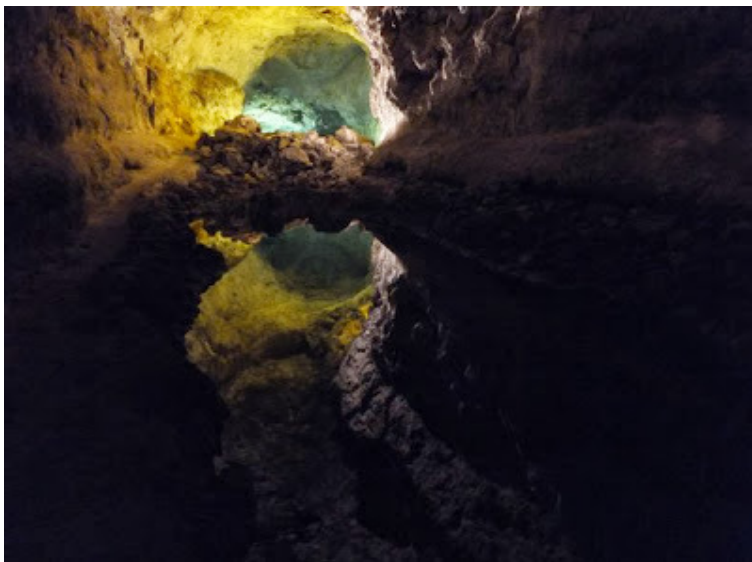
Prva postaja je bila Jameos del Agua (jameo je v jeziku domorodcev vdrtina v zemlji, skozi katero so dostopni še drugi deli podzemlja).

Jameos del Agua je uredil Cesar Manrique

To je del predora, ki je najbliže morju in kjer se je zrušil strop ter tako omogočil dostop do njegovega nekdanj podzemnega dela. Tu pa je imel svoje prste vmes že včeraj omenjeni arhitekt Cesar Manrique, ki je tu postavil umetniški, kulturni in turistični center. Na sredini vdrtine je jezerce, kjer se je morska voda prefiltrirala skozi kamenino, v njem pa prebivajo edinstveni albino rakci. Zaradi njih je strogo prepovedano v vodo metati kovance, ker bi jim raztopine kovin močno škodovale.

Manrique me nekoliko spominja na Hundertwasserja, morda tudi Gaudija - vsaj po tem, da ne pozna vogalov. Vsi njegovi prostori so zaobljeni, nobenih ravnih ploskev, sprehajalne poti so zavite, vsi materiali so vulkanskega izvora, večkrat kombinirani z lesom in - če je potrebno - prebarvani zgolj z belo barvo. Prostor je izredno tenkočutno osvetljen, tudi glasbo, ki spremlja obiskovalce, so posebej za ta prostor pisali umetniki (imen si pač nisem zapomnil). Prostor je namenjen tudi kulturnim prireditvam, zlasti koncertom - ti morajo bit resnično doživetje. Tu je tudi izobraževalni center vulkanologov in izredno zanimiv muzej.

Podzemni tunel je dovršeno osvetljen

Kilometer stran je Cueva de los Verdes - zelena jama, v kateri pa ni nič zelenega razen vodiča v zelenem. Jama naj bi se tako imenovala po pastirju, ki je tam okrog pasel ovce in prebival v jami. Sicer pa to ni jama, ampak približno kilometer dolg del podzemnega predora, ki ga je ustvarila lava in je odprt za obiskovalce. Sprehod pod zemljo je zanimiv, saj se dobro vidijo vse formacije in oblike, ki jih jih je ustvarila tekoča lava, prevzela pa me je razsvetljava v tunelu, saj so same žarnice očem nevidne, svetloba pa se razliva tako, da na obiskovalca napravi močan vtis...

Razgledna terasa na Mirador del Rio

Zadnja današnja postaja pa je bila Mirador del Rio prav na severu otoka, danes izredno lepo urejena razgledna točka. Pa smo spet pri Manriqueju. Na prostoru, kjer je nekoč stala vojaška opazovalnica, ki je nadzorovala prehod in pristajanje ladij, je španski umetnik leta 1974 postavil kavarno, razgledno teraso in prodajalno spominkov. Točka stoji na višini 475 metrov, tik nad morjem. Od tam je najlepši razgled na Lanzarote, pa tudi na sosednji otok La Graciosa.

Tudi restavracijo na Mirador del Rio je uredil C. Manrique

Tako je minil današnji dan, po povratku v marino pa sem še zamenjal škoto glavnega jadra z novo, rdečo! Lepo zgleda.

torek, 12. november 2013

Nabava

Danes smo bili v Arrecifu, glavnem mestu na otoku. Najprej smo na letališče odpeljali Ilko, nato pa smo se zapeljali do Lidla in nabavili - recimo - polovico vsega, kar imamo na spisku in bomo potrebovali na Atlantiku.

Pripeljano smo zložili na barko...

Drugo polovico smo naročili v tukajšnjem Supermarketu in nam bojo jutri dostavili na jadrnico. Ko bo spisek hrane, pijače in drugih potrebščin dokončen, ga bom povzel tudi na tem blogu. Z vsem nakupljenim smo se že ob štirih popoldne vrnili v marino. Delno smo hrano že razmestili po barki in to sploh ni tako enostavno, kot se zdi na prvi pogled. Še zlasti ne zato, ker pride jutri še druga polovica, zlasti pijača. Vse to je treba pospraviti in pritrditi ali zadelati tako, da se moka ali sladkor ne bosta raztresala naokrog, pločevinke, sadje in zelenjava pa se seveda ne smejo valjati po jadrnici. Pri izbiri hrane je najbolj treba paziti, da je čim manj plastične embalaže, ki je ne moremo odvreči v morje in jo bomo pripeljali na Karibe. Ker jadrnica nima vgrajene naprave za pridelovanje sladke vode iz morja, bomo pitno vodo nabavili v 8-literskih plastenkah, in teh bo kar veliko... O količinah bom pisal kasneje.

Playa Dorada - na poti v Playo Blanca

Pravo razočaranje pa smo doživeli, ko smo hoteli napolniti dve plinski jeklenki. Ob priplutju v marino so nam na recepciji zagotovili, da oni poskrbijo za vse, tudi za plin. Danes pa so nam povedali, da jeklenke polnijo v Arrecifu in da jeklenk, če jih oddamo danes, do četrтка zagotovo ne bomo dobili nazaj. Tako bo treba jeklenki jutri odpeljati v 40 km oddaljeni Arrecife in tam počakati, da nam jih napolnijo. Danes smo bili tam, a tega nismo vedeli! Jutri pa moramo do 10 ure zjutraj vrniti avto. Tako se bom moral že pred osmo uro odpeljati, da bom pravočasno nazaj. Zguba!

Pogled od Playe Blanca proti marini

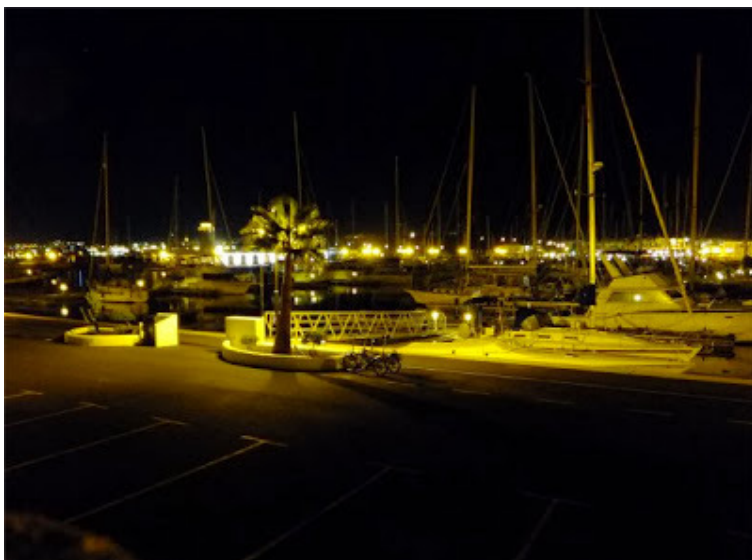

Sem se pa popoldan odpravil še peš v 3 kilometre oddaljeno mestece Playa Blanca, si ogledal pristanišče, kupil še dve plastični skledi, zajemalko, ponev in kuhalnico - te je bilo zadnje, kar smo še potrebovali od opreme. pa še to sem skoraj pol ure iskal in nato našel v zakotni stranski ulici. Trgovine so namreč namenjene zgolj obilici turistov, ki pa plastičnih skled in ponev ne kupujejo, pač pa kupujejo spominke, obeske, bluze, otroške kanglice za vnuke, pa morda še kakšno pivo...

Zdaj grem spat, ker moram jutri zgodaj vstati. Ura, ki je zapisana ob mojem blogu ni prava, pa je ne znam pravilno nastaviti. Aja, še par slikic moram dodati!

sreda, 13. november 2013

Še ena nabava

Ena nočna iz marine

Zadeva s plinsko jeklenko se ni razpletla popolnoma po pričakovanjih. Že pred osmo uro zjutraj sva se z Didijem odpeljala v Arrecife v plinarno. Tam so nama po precej dolgem čakanju povedali, da jeklenk ne morejo napolniti, ker nimajo pravega nastavka. So pa ugotovili, da bi nam na eni njihovi črpalki – ki je k sreči na poti proti marini – lahko jeklenki zamenjali. No, eno so nama zamenjali, druge pa ne, ker ni po njihovih standardih. Med čakanjem sem tudi ugotovil, da bi bilo po pogodbi treba avto vrniti že do 9. ure. Malce pohlevno sem ob 10h prinesel ključe v izposojevalnico, človek za pisalno mizo, pa komaj, da me je pogledal in podpisal, da je avto vrnjen. Ni pogledal niti avta, niti vprašal, kje je parkiran, stanje goriva jih pa sploh ne zanima. Dobiš, kakršnega dobiš, vrneš, kakršnega vrneš.

Drugi del provianta

Smo pa v štirih dneh z avtom prevozili okrog 460 km in natočili 30 litrov goriva. Dizel pa je tu po 1,06 evra... Kar se plina tiče, je bil uspeh torej polovičen.

Je pa med tem kapitan uredil v supermarketu, da so nam pripeljali proviant na barko. Med drugim tudi 24 osemiliterskih plastenk pitne vode, kar bo moralo zadostovati do Karibov. Piva (z in brez alkohola), mleka, kokakole in sadnih sokov še nisem uspel prešteti, a žejni in lačni ne bomo.

Odločitev je padla – z Lanzarota odpotujemo v petek zgodaj zjutraj v Las Palmas, kjer bomo do roba še dotočili gorivo in vodo. Na privez zaradi jadrnic, ki bodo štartale 24. Novembra v ARCu, ne računamo. Če bi se pa po kakem čudežu privez vendarle našel, bomo morda ostali še kakšen dan tam, da doživimo nekoliko ARC vzdušja (ARC – Atlantic Rally for Cruisers je regata, ki jo vsako leto pripravijo Angleži in je namenjena vsem, ki želijo prečkati Atlantik bolj organizirano in verjetno tudi varneje, saj so varnostne zahteve za sodelujoče jadrnice zelo visoke. Prav tako pa je tudi prijavnina in vsi s tem povezani stroški. Letos na regati sodeluje preko 200 jadrnic, med njimi tudi Janez Mrak - rheajadra.blogspot.com).

Danes je bil v marini spet sejem...

Še eno zanimivo ime

Na začetku sem zapisal, da je pri našem podvigu še precej neznan. Ena od teh je bila tudi posadka, ki bo prečkala Atlantik. Bilo naj bi nas šest, a za enega člana posadke se je vedelo že na Ibizi, da ga ne bo. Ostala dva pa se nikakor nista izjasnila, kdaj bosta pravzaprav prišla, eden bi lahko šele čez dva tedna itd., Tako se je kapitan odločil, da bosta namesto treh na začetku predvidenih članov posadke, z nami jadrani mladi Francozinji, ki sta se že izkazali na poti od Almerimara do Lanzasota. Predvsem dobro kuhata, kar ni zanemarljivo, pridno se pa tudi učita mornarskih veščin. Poleg tega sta bili tako ali tako že namenjeni preko Atlantika. Sicer pa, kapitanova beseda je na ladji prva in zadnja...

Ne verjamem, da bo tako dober kot kraški...

Vremenska poročila in taktične napotke bomo dobivali preko satelitske povezave s kapitanovo soprogo Ilko v Nuernbergu. Ona je tudi obljubila, da bo Snežno redno (vsaj enkrat tedensko) obveščala o našem položaju. Jaz pa se z Atlantika ne bom oglašal, oglasil se bom šele čez kake tri tedne (dodaj ali odzemi nekaj dni) s Karibov.

Jutri, zadnji dan v Lanzarotu, prirejajo v marini srečanje posadk. Tu so seveda samo posadke, ki jadrajo na daljše razdalje. Kako bo to izgledalo, še ne vem.

Upam, da bom jutri popoldne lahko še napisal kak utrinek – predplačani dostop do interneta nam poteče ob 18. uri, takrat pa bomo že na sprejemu, nato pa gremo še na večerjo. Če se uspemo v Las Palmasu privezati v marini, pa se lahko nadejate še kakšnega sporočila.

četrtek, 14. november 2013

Zadnji dan na Lanzarotu

Še ena nočna iz marine...

Danes je zadnji dan na Lanzarotu. Izkoristil sem ga še za en sprehod, posnel še nekaj fotk, zdaj pišem – verjetno – zadnje poročilo s te strani Atlantika. V tem tednu sem dodobra spoznal otok in menim, da je vreden obiska. Zanimiva vulkanska zgodovina, razgibana površina, vse naokrog ugasli vulkani in veliko z njimi povezanih zanimivosti, ki jih dobro prodajajo turistom. Pa vendar so cene, zlasti v marinah in v restavracijah, precej nižje kot pri nas ali pa na hrvaški obali. Je pa res, da tu živijo od turizma celo leto. In tega, da živijo od turizma se presneto dobro zavedajo, zato naredijo vse, da gostu ustrezajo in da se bo ta spet vrnil.

Prijetno me je presenetila urejenost otoka, s pokrajino usklajena arhitektura in čisto okolje. Problem nastane, ko potrebuješ nekaj, česar povprečni turist niti pod razno ne bi iskal. Včeraj sem iskal malo večje škarje, s katerimi bomo rezali prazne plastenke, da ne bodo zavzele preveč prostora. V supermarketu jih ni, ko sem spraševal enega Španca v izposojevalnici avtomobilov, me je hotel poslati v 15 km oddaljeno Yaizo, verjetno zato, da bi pri njemu najel avto. No, potem sem jih našel v Playi Blanca, tam kjer sem kupil ponev, zajemalko itd.

Danes sem si še malo ogledal okolico marine. Zanimiv je predvsem stolp Castillo de las Coloradas na Punti del Aquila ob marini. Opazovalnica je bila zgrajena med 1741 in 1744, torej kmalu po tem, ko so vulkanski izbruhi popolnoma spremenili južni del otoka. Z zvonjenjem so opozarjali prebivalce pred prihodom piratov.

Tudi hotel Vulcano je vreden ogleda zaradi svoje arhitektonske zasnove in lepo in zanimivo urejene notranjosti. Glavni vhod v hotel je skozi prostor, ki je nekakšna cerkvena ladja brez oltarja.

Castillo de las Coloradas

Hotel Vulcano

Jutri že navsezgodaj izplujemo proti Las Palmasu, pričakujemo, da bomo tam okrog osmih zvečer, v soboto pa bomo verjetno že nadaljevali, saj bo zgloda, ugoden veter in to velja izkoristiti. Potem pa verjetno kakih 20 dni neprestanega jadrnanja. Upam, da bomo čimprej ujeli pasatne vetrove, ki nas bodo popeljali na ono stran.

Še nekaj o jadrnici. Bavaria 46 ni posebej opremljena za to pot, mi pa seveda tudi ne tekmujemo. Jadrnica ima seveda vso potrebno varnostno opremo, poleg glavnega jadra in dveh prednjih jader pa ima le še viharo jadro in gennaker. Avtopilot je navaden, hidravlični, in predvsem zaradi njega bo potrebno od časa do časa pognati motor, da bomo preskrbljeni z energijo. Če bomo pa ob tem še malo vklopili hladilnik, tudi ne bo nič narobe. Kapitan je predvidel šesturne straže, a tako, da se na tri ure en stražar zamenja in naslednji nastopi šesturno stražo. Prednost takega načina je, da imamo med dvema stražama 9 ur časa, da se naspimo, pa še kaj postorimo. Straže pa ne bodo monotone, saj se člani menjajo. Enkrat na dan bo skupno kosilo, ostalo si pripravimo sami - malico, čaj, kavo - takrat ko nam to najbolj ustreza.

Vhod v Hotel Vulcano

Naš cilj na oni strani je karibski otok Saint Lucia, nato pa nameravamo še malo sem ter tja po Karibih. 19 decembra prileti na Martinique nov del posadke, ki bo še kak mesec ostala na Karibih, jaz pa se s St.Lucie vračam 21., doma pa bom 22. decembra.

Tisti, ki moj blog redno spremljate, si lahko zdaj nekoliko odpočijete, tam po Miklavžu pa le od časa do časa pogledjte, če se na blogu že kaj dogaja. Če se ne bo, pač nismo ujeli najugodnejšega vetra in bo potrebno še malo potrpljenja...

Pogled s Punte del Aquilla proti marini in Playi Blanca

sobota, 07. december 2013

Prečenje...

Smo že na Karibih, točneje v Rodney Bay Marini na St.Lucii. Prispeli smo včeraj popoldan po 20 dneh in 2 urah jadranja od Las Palmasa, našega zadnjega stika s trdno podlago. V tem času smo prejadrali 2902 morski milji...

A pojdemo lepo po vrsti.

Takole zglada Las Palmas s sidrišča pred marino

V petek, 15. novembra smo, kot je bilo dogovorjeno, izpluli iz marine Rubicon na Lanzarotu točno ob petih zjutraj. Komaj smo pokukali izza otoka, je že pihnil severnik, 12 do 15 vozlov, tako da smo jadrli z glavnim jadrom in pol genove (to je sprednje veliko jadro), hitrost pa je bila med 7,2 in 7,8 vozla (vozel ustreza hitrosti ene morske milje na uro). Seveda je bilo kar precej valov in pojavili so se prvi znaki morske bolezni. Karen, ena od obeh mladih Francozinj, ki sta z nami že od Almerinara, je bruhala – a tako, kot vsi začetniki v tem poslu - seveda na napačni (zgornji) strani jadrnice, tako da je ona in z njo vsi mi, ki smo bili ta čas v kokpitu, dobila vrnjenega nekaj na hitro pojedenega zajtrka.

Rhea čaka na start ARC regate

Okrog desete ure nas je obiskala jata delfinov, ki pa se ni pustila posneti. Še preden smo privlekli fotoaparate na svetlo, so že izginili, a so se vrnili okrog 17 ure. Ob 18.30 pa smo že vpluli v pristanišče v Las Palmasu. Odličen čas za preplutih 95 milj!

Nekoliko smo še vedno upali, da bomo le dobili prostor v marini, a nam je upe pregnal mornar na sprejemnem pomolu, ki nikakor ni imel razumevanja za naše želje. Ker se naš skiper ni pustil kar tako odgnati, je prišlo do nekaj povišanih tonov, mornar je poklical policijo, prišla sta dva mlada policista, dobro govorila angleško in se opravičila zaradi mornarja, ki mu pač popuščajo živci, ker ima zaradi ARC udeležencev ogromno dela. Umirila sta situacijo, mi pa smo odšli pred marino na sidro.

Takole smo jadrali, če je bil veter

Noč na sidru je bila nemirna, vlekel je severnik, zjutraj pa smo se vrnili v marino na črpalko in potem počasi točili gorivo. Poleg polnega tanka na jadrnici smo v 30 litrske plastične posode natočili še dodatnih dvesto litrov (ena posoda je bila 20-litrska). Skiper je medtem odšel še pogledat zadnje vremenske prognoze in kupil še nekaj pomorskih kart. Srečali smo se tudi z Janezom, kapitanom na Rhei, ki se je intenzivno pripravljaj na start ARC regate, 24 novembra. Ob 11 uri smo pričeli naše prečenje Atlantika.

Kurz proti jugu, jadramo samo z genovo, pa še to smo skrajšali, ko se je hitrost vetra povečala na 30 vozlov. Ko smo že pri vetru – imeli smo srečo, da nam celo pot ni bilo treba jadrati proti vetru. V glavnem je pihal severnik ali pa severovzhodnik ali pa nič (oziroma skoraj nič).

In tako smo jadrali in jadrali...

Sončni vzhod 25 novembra...

Kapitan je najprej želel čimprej proti zahodu – na t.i.m. točko 25/25, to je 25 stopinj severne širine in 25 stopinj zahodne dolžine. Je pa imel kapitan poleg te želje tudi satelitski telefon in vsake tri ali štiri dni zvezo z Nemčijo, kjer je bil v Nürnbergu štab poznavalcev, ki so imeli pregled nad vremensko situacijo na Atlantiku. Ti so ga od te namere odvrgli, mi pa smo jadrali dalje proti Kapverdskim (Zelenortskim) otokom.

Počasi smo se navajali na nov ritem – šesturna straža, nato devet prostih ur, pa znova straža in nato novih devet ur. Stražili smo v paru, menjava na vsake tri ure. Tako smo bili vsake tri ure po trije naenkrat budni, če je bilo potrebni izvesti kak manevar, zamenjati jadro in podobno.

Sončni zahod 27.novembra

Časa nismo spreminjali, vse do Karibov je na barki veljal univerzalni čas (UTC). Šele, ko smo pristali, smo premaknili ure za štiri nazaj in zdaj imamo atlantski čas (pet ur za slovenskim). Meni so bile najbolj všeč straže, ko sta se menjavala dan in noč. Sončni zahod in sončni vzhod sta vedno povezana s čudovitim prelivanjem barv. Te so najlepše po sončnem zahodu oziroma pred njegovim vzhodom. Na obzorju so največkrat oblaki, na katerih se te barve lomijo in spreminjajo. Na fotografski aparat pa jih nikakor nisem mogel ujeti take, kot sem jih videl sam.

Takole smo si pomagali, ko ni bilo dovolj vetra

Drugo, povsem različno doživetje, pa so luna in zvezde. Če ni nad nami oblakov, so zvezde izredno svetle. Od meni znanih zvezd le Severnica, ki je tu nekoliko nižje nad obzorjem, ne sveti tako, kot smo je navajeni doma. In če ne bi jasno videl Velikega voza, bi jo pravzaprav težko našel. Mali voz sem popolnoma razločno videl le enkrat. Svetloba, ki jo izžarevajo zvezde pa zbledi, ko se najavi luna, ki je bila prvi dni našega potovanja lepo okrogla. Že pred njenim vzhodom se nebo razsvetli, potem pa, kot bi prižgal reflektor. Morska površina je lepo osvetljena, v peneči se vodi za barko pa odseva plankton, včasih kaka meduza ali drugo morsko bitje. Z vsakim dnevom oziroma nočjo, ko se luna manjša, pa prihajajo počasi spet do veljave.

Leteča riba

Tistih pravih, velikih morskih prebivalcev smo videli bolj malo. Tretji dan našega potovanja so nam pot prekrižali trije kiti, ki pa so se tako počasi premikali, da smo se jim morali izogniti. Kdo ve, kako bi bilo, če bi na njih naleteli ponoči... Trikrat so nas, a le za kratek čas, obiskali delfini – enkrat družina z mladičem – ki so nam še polepšali dan, V izobilju pa je letečih rib. Te živijo predvsem v toplejših morjih. Imajo to sposobnost, da se s pomočjo lepo razvitih kril poženejo iz vode, ko jih preganjajo večje ribe. Običajno letijo okrog 50 metrov daleč, za nekatere pa bi rekel, da so letele, pravzaprav jadrale, nad valovi tudi 100 metrov in več. Pravijo, da so jih videli leteti tudi do 400 metrov daleč. Ko bežijo pred večjimi ribami se na slepo poženejo iz vode in baje nad vodo ne vidijo nič. To je tudi razlog, da smo jih pobirali na barki, pravzaprav ob vsakem dnevnem času. Ena je priletela Didiju tik ob skodelici s kavo, ki jo je pil v kokpitu. Ena pa je ponoči priletela skozi odprto straniščno okno in končala v umivalniku. Zanimivo!

Albatros si nas je dobro ogledal...

Daleč od obale pa smo srečavali tudi albatrose, ki iščejo hrano daleč na odprtem morju in so čudoviti letalci. Po pravilu so najprej kake trikrat zaokrožili nad barko, si nas dodobra ogledali, se nastavili fotoaparatu, nato pa odjadrali dalje, še bolj proti obzorju.

Ko se je potovanje prevesilo v drugo polovico, so nastopila daljša obdobja brez vetra, na katera pa smo bili pripravljeni. Takrat je zapel motor, vklopljena sta bila avtopilot in hladilnik, potovanje pa je postalo nekoliko bolj dolgočasno (in glasno). Mimogrede, porabili smo vso zalogo goriva. Tisti pravi pasatni veter pa smo imeli le pet dni pred ciljem, pa še ta je bil kar precej časa tako slab, da smo si morali pomagati z motorjem...

Po prihodu v Rodney Bay smo si nazdravili...

nedelja, 08. december 2013

Iz Rodney Bay marine...

Včerajšnji zapis je bil nekoliko na hitro, danes bom dodal še nekaj vtisov s prečenja in počasi spet prešel na dnevno zapisovanje dogodkov. Seveda, kolikor bosta dopuščala čas in internetni dostop.

Genaker, s katerim nismo imeli sreče...

Zdaj prebiram tudi Janezov *blog*. Pravzaprav ga piše Janko, preko satelita pošlje Sergeju, ki potem poskrbi, da je to ažurno objavljeno. V zadnjem zapisu (7. decembra) je Janko opisal svoje intimne občutke in iskal odgovore na vprašanja, ki jih prav dobro razumem. Široko morje je nekaj posebnega, prevzame te, in ko si poskušaš odgovoriti, zakaj je tako, ne znaš enostavno odgovoriti. Je neka notranja, sprva še nedoločeno izražena želja, ki raste. Ko želja postane cilj in se uresniči, si zadovoljen, ponosen in (vsaj za nekaj časa) pomirjen. Še enkrat iskrena hvala vsem, ki so me pri tem cilju podpirali in podprli, zlasti pa Snežni, ki tako potrpežljivo prenaša mojo dvomesečno odsotnost. A čez dva tedna bom spet doma!

Tale oblak nam je prizanesel...

Na naši poti preko Atlantika večjih vremenskih težav - razen pomanjkanja vetra - nismo imeli. Squalli, kot tu imenujejo nenadne plohe, so se nas izogibali. Še največ jih je med svojo stražo naštel kapitan. Zadeva gre takole: podnevi gledaš naokoli in opazuješ oblake. Pozorni moramo biti na tiste temne, ki potujejo z vetrom proti barki. Njihova hitrost je večja od hitrosti barke in tako te seveda ujamejo. V tem letnem času niso nevarni, le veter ob njihovem približevanju močneje zapiha. Od presoje posadke pa je odvisno, ali bo ta veter izkoristila in za kratek čas malo hitreje pognala barko, ali pa - če je veter že sicer dovolj močan - zmanjšala površino jader. Ti oblaki se lepo odražajo na radarskem zaslonu, kjer lahko ugotoviš njihovo oddaljenost, smer in hitrost.

Tale je pa šel preko nas...

Ker ti oblaki pokrivajo manjšo površino, se jim včasih lahko tudi izogneš z odmikom iz smeri plovbe za kakšno miljo ali dve. Če pa pride squall podnevi, ko je najbolj vroče, se mu rade volje nastaviš, da te nekoliko ohladi in spere sol s telesa. In takoj si spet suh. Mimogrede, temperature na tej zemljepisni širini so zdaj med 25 ter 30 in več stopinjami...

Z nevihtami nismo imeli opravka, le na naš nekdanji državni praznik, 29. novembra, sem ponoči opazoval nevihto nekje za severnim obzorjem. Zeleni bliski so razsvetljevali nebo kot v gledališču, ko za kulisami prižigajo in ugašajo žaromete. Včasih pa je bela, izredno močna svetloba, nakazala strela, ki je treščila v morje nekje bliže. V takem trenutku sem bil seveda zadovoljen, da sem bil tu in ne tam. No, nevihta se je po kakih petih urah umirila in se umaknila še dlje za obzorje.

Za higieno smo poskrbeli zelo enostavno - vedro vode na glavo, miljenje, še eno vedro, pa si gotov!

Kapitan se tušira...

Seveda smo imeli tudi težave. Z genakerjem (lahko pisano jadro, nekje med špinakerjem in genovo) prvo resno. Po dvanajstih urah vožnje z njim se je namreč pretgala (!) spodnja vrv (trim line), s katero je spodnji del jadra pritrjen pred premcem barke. In ob enih zjutraj je jadro veselo plapolalo visoko v zraku pred barko, tako da je bilo potrebno kar nekaj trdega dela, da smo ga ukrotili in pospravili. Popolnoma novo vrv je namreč na izhodu iz popolnoma novega kosnika (drog, ki sega pred premec barke) enostavno preglodalo. Seldnerjev kosnik namreč na koncu nima škripca in ga tudi ne predvideva... Potem pa maš, kar imaš. Čez nekaj dni smo še enkrat pognali genaker, takrat pa je ta zaradi nespretnega manevra trikrat ovil zvito genovo in spet smo ga komaj spravili dol. Potem pa do konca, k sreči, ni bilo takega vetra, ki bi upravičil ponovni dvig tega jadra.

V petek zjutraj se nam je prikazala St.Lucia

Najbolj resna zadeva pa je Didijeva poškodba. V četrtek zjutraj ga je pri uravnavanju zaviralca glavnega jadra (preventerja) zgrabila vrv in mu roko potisnila ob stebriček. V soboto zjutraj sva obiskala zdravnika v Rodney Bayu, ta pa ga je poslal k specialistu, ki mu bo jutri, v ponedeljek, uravnal izpahnjeno zapestje. Jutrišnjega obiska v ambulanti mu nihče ne zavidava...

Jutri bom napisal kaj več o tukajšnji marini, kjer se vsi pripravljajo na prihod glavnine jadrnic v ARC regati. Zaradi njih lahko mi ostanemo v marini le do četrta...

Klubska zastava na Atlantiku...

ponedeljek, 09. december 2013

Pigeon Island

Včeraj sem obljubil, da bom napisal kaj več o marini in opisal izlet na Pigeon Island. To je markanten otoček z dvema okrog 100 m visokima vrhovoma - zdaj povezan s St.Lucio.

Hiše v Gros Isletu so take...

Karibski otoki so bili že od 15. stoletja dalje predmet kolonialnih prepirov med evropskimi državami. Najprej je bil tu Kolumb, in otoki so pripadli Španiji. Po zatonu španskega imperija so se za te otoke potegovali Francozi, Angleži in

Nizozemci in vsi so sem pripeljali sužnje iz Afrike. Vsi skupaj blizu 4 milijone črnih sužnjev. Celo Danci so bili tu, pa so današnje Deviške otoke (U.S. Virgin Islands) predali Amerikancem. St.Lucia in z njo Pigeon Island je najprej pripadel Francozom.

Ali pa take...

Pod njihovo vladavino so na tem področju precej šarili pirati. Najbolj slaven pirat, ki je imel svoje oporišče na Pigeon Islandu, je bil Francois Le Clerc z leseno nogo. Še danes legende pripovedujejo o piratu, ki so ga Francozi imenovali Jambe de Bois. Ko so Francozi leta 1778 napovedali vojno Angležem, je bilo tem dovolj in so Francozom vzeli St.Lucio, skupaj z malim otočkom. Na njem so zgradili močne utrdbe in od tam opazovali Francoze na Martiniku. Francozi so leta 1782 poskusili ponovno zavzeti St.Lucio, a jih je admiral Rodney (po njem se imenuje cel zaliv) s Pigeon Islanda opazil, ko so zbirali floto, jih prehitel in napadel ter težko porazil. Od tedaj pa do leta 1979 je St.Lucia ostala pod angleško vladavino. Med drugo svetovno vojno so Pigeon Island posodili Amerikancem, ki so na njem postavili signalno postajo za svoje bojne ladje.

Krščanstvo so sem prinesli Francozi

Že kmalu po vojni pa so začeli na St.Lucii pospeševati turizem, tudi jahtni in otok je postal poznan kot rajski otok. Ko so leta 1970 pričeli graditi marino, so material odvažali nekaj kilometrov na sever in z njim povezali Pigeon Island in St.Lucio. To področje je zdaj narodni park in seveda pobirajo vstopnino. So pa lepo ohranili utrdbe, z vrhov pa se ponuja

krasen pogled na Rodney Bay in še naprej na otok.

Tja gor sva se včeraj odpravila z Didijem - kapitan kao ni imel časa... Je kar dve uri hoda iz marine do vrha - in seveda tudi dve uri nazaj. A je vredno. Pot naju je vodila skozi vasico Gros Islet, še pred nekaj leti poznano po drobnih kriminalcih, ki so brskali po jadrnicah na sidru v zalivu, medtem ko se je posadka odpravila na kopno. Zdaj so to s povečano policijsko aktivnostjo baje odpravili, saj pritožb ni več.

Nedelja je...

Prebivalci, največ je tistih, ki pripadajo rasta religiji, imajo dolge lase spletene v tanke kite, brado in brke, so pa vsi zelo prijazni. Skoraj vsak te pozdravi, vpraša kako ti gre in če ti je všeč pri njih. Seveda nam je.

Ker je bila nedelja, je bilo ogromno ljudi na plažah. Domačini so se pripeljali s svojimi, večinoma zelo velikimi, avtomobili, iz njih zložili ogromno jedače, še več pa pijače in na ves glas navijali radio, predvsem reggae in Boba Marleya. Med potjo sva se ustavila pri enem od mnogih kioskov, kjer prodajajo vse možne pijače, spila pivo, se pogovarjala s prijaznimi domačini, ki so nama hoteli prodati vse mogoče spominke, pa tudi kakšna trava bi se našla - a sva ostala neomajna in nepodkupljiva.

Pigeon Island

Danes, v ponedeljek, pa sva se odpravila k zdravniku, ki je Didiju naravnal izpahnjeno zapestje. Dobil je mavec, ki ga mora nositi kake štiri tedne. K sreči pride 19. decembra na barko dodatna posadka, sicer bi bila kriza. Tu sicer ni zdravstvenega ali pokojninskega zavarovanja, tako da je treba vse zdravstvene storitve plačevati. Bajе sicer niso predrage, a midva sva bila v zdravstvenem centru, ki je namenjen predvsem tujcem in tu so cene drugačne, že skoraj evropske. K sreči naša zavarovanja take izdatke pokrijejo. Kljub temu je celoten poseg trajal kar pet ur, v glavnem čakanje na sestro, na dokumente, na zdravnika, na rentgen, na rentgenske slike, na izdelavo CD-ja s temi slikami itd... Pa vsako stvar (razen čakanja) seveda zaračunajo. A glavno je, da bo roka v redu.

Pogled z vrha na zaliv, v ozadju mestece Rodney Bay z marino

Fotk danes nisem nič napravil, bom jutri...

torek, 10. december 2013

Še en dan v marini...

Današnji dan se ni odvijal tako, kot sem pričakoval...

Gros Islet - v nedeljo mirna ulica, zglеda ponoči nekoliko drugače...

Včeraj je namreč pri točenju vode v jadrnico popustil pokrov na vodnem tanku in se je voda, ko je bil tank napolnjen, seveda veselo pretakala v jadrnico. Pritisk vode v napeljavi na pomolu je sicer slab, a po dolgem času se mi je zazdelo, da nekaj le ne more biti v redu in sem malo natančneje pogledal v notranjost jadrnice. A je bilo že prepozno in na dnu jadrnice pod podnicami je voda že veselo žuborela... Nič pretresljivega sicer, le ogromno dela, saj je treba vso odvečno vodo spraviti iz barke in barko posušiti. In to smo počeli danes od jutra do poznega popoldneva. Celo gladina vode v marini je narasla, toliko smo je zlili v morje.

Takole je na plaži prodajalec spominkov zložil svoje artikle

Ko je bilo delo opravljeno, nas je že čakal lokalni vodič (kapitanova izbira), ki nas je s taksijem odpeljal v Gros Islet - domačini izgovorijo ime vasice tako, da ne moreš vedeti o čem govorijo, neponovljivo! Tam so nam v prijaznem majhnem lokalu postregli z okusno kalalu (orig. callaloo) juho, nekoliko podobno naši špinačni juhi, ki je odlična podlaga za ribo ali raka. Mi smo jedli ribo - rdečega snapperja (tako so nam povedali). To je riba, ki živi v toplih atlantskih vodah in je zelo okusna. Skratka, dobra večerja. Le okolica je bila precej manj prijazna, kot v nedeljo popoldne, ko sva se tam skozi sprehajala z Didijem na poti na Pigeon Island. Zvečer so na plan prilezli dilerji in tam se to potem vsem na očeh preprodaja in kadi, pravijo da včasih tudi medsebojno obračunavajo. Sicer pa je marihuana del rasta religije (nekateri pravijo, da to ni religija, ampak način življenja - to je sicer že druga tema), a je tudi tu prepovedana. A kaj, ko tudi policisti kdaj kakega prižgejo. Nam se ni zgodilo nič.

Rdeči snapper - slika je z interneta

Rodney Bay marina se počasi polni z jadrnicami, ki sodelujejo v ARC regati. Glavnino pričakujejo od četrтка pa do konca tedna. Vsako barko, ki pripluje v marino, pozdravijo s trobljami ali kakim drugim kravalom, ponoči tudi prižigajo svetlobne bakle. Prav je, da si vsak, ki je opravil tako pot, da duška in prejme zaslužen priznanje. Nam so zaradi prihoda toliko jadrnic zagotovili mesto v marini le do četrтка, a smo si danes izprosili en dan podaljška, saj mora Didi v četrtek popoldan še oditi na pregled k zdravniku. Potem pa bomo odpluli v Marigot Bay, prijazen kraj, kakih 9 navtičnih milj južno od tod.

Še posnetek z vrha trdnjave na Pigeon Islandu...

Toliko za danes, upam, da se bo jutri zgodilo že kaj bolj zanimivega...

petek, 13. december 2013

Marigot Bay

Dva dneva se nisem oglasil, bilo je nekaj problemov z internetom. Računalniška baterija je namreč tako slaba, da lahko delam le, ko je računalnik vklopljen. In, ko je barka priklopljena na omrežje - če interneta ni v dosegu, pač ne gre.

Rodney Bay marina v pričakovanju glavnine ARC jadrnic

Medtem se je že zgodilo kar nekaj pomembnih stvari. Nismo mogli podaljšati priveza v Rodney Bayu, trije člani posadke pa so zapustili barko. Didi se je moral nujno vrniti domov, Francozinji pa sta se odločili, da bosta še ostali v Rodney Bayu v hostelu in se nato preselili na Martinique. Tako sva s kapitanom ostala sama in včeraj popoldan odjadrala 9 milj proti jugu v Marigot Bay.

To je majhen zaliv na zahodni obala St. Lucie, znan po tem, da je odlično zaščiten proti hurikanom. Dva, v zadnjem času največja, se ga nista dotaknila. Zaliv je obdan z mangrovci, v njem je mala marina z nekaj več kot dvajset privezi, vasico sestavljajo predvsem počitniške vile in apartmaji, na severni strani zaliva pa je lepa plaža.

Marigot Bay - plaža, kjer so snemali film Dr.Doolittle...

Midva sva se privezala pred prijetno restavracijo Chateau Mygo, sinoči sva tam večerjala ribo in lignje - ti so bili pripravljene na kreolski način, zelo okusni. So pa cene kar evropske.

Danes je tu nacionalni praznik, zvečer bo živa karibska muzika, jutri ali pa v nedeljo se bova odpravila še malo dlje proti jugu, najverjetneje do Soufrieria, v senco znamenitih Pitonov.

Mimogrede, tudi njihovo domače, zelo popularno pivo se imenuje Piton.

Počitniško naselje ob marini

V ponedeljek se bova najbrž vrnila sem, nato v torek odpula na približno 30 milj oddaljeni Martinique, kamor v četrtek zvečer prispe nova posadka. V petek se bomo vrnili na Saint Lucio - verjetno spet v Marigot Bay, jaz pa se potem v soboto pričnem vračati domov.

Trenutno je računalnik preko inverterja priključen na ladijske baterije, tako da bo treba tale zapis kmalu končati. Če ne jutri, v naslednjih dneh se zagotovo še oglasim, sicer pa bom blog dopolnil, ko se vrnem domov...

Marigot Bay - pogled iz marine...

nedelja, 22. december 2013

Še malo Karibov...

Od prejšnjega zapisa je minil že cel teden - pač ni bilo prilike za povezavo z internetom in prenosom bloga na računalnik. Bralcem se za to opravičujem - z mojo slabo vestjo pa bom opravič sam.

St.Lucia

<http://www.lonelyplanet.com/maps/caribbean/saint-lucia/>

Sobota v Marigot Bayu, sicer dobro zaščitenem zalivu, je bila tipična - dež, sonce, nalive, sonce, ploha, sonce; med plohami pa močni sunki vetra, tudi do 30 vozlov. Vse to se je menjavalo na kakih deset minut do pol ure. Ko posije sonce, se hitro posušiš, in čakaš naslednjo pošiljko vode. Oblaki, ki se pripodijo od vzhoda - zdaj piha namreč pasat - se ob dokaj visokih hribih na otoku najprej zaustavijo in zgostijo, veter jih nato potisne čez hribe, na drugi strani otoka pa se potem zlijejo in, če imajo zadosti vode, potujejo še naprej na odprto morje proti zahodu. Zato je rastlinje na karibskih otokih bujno. Tudi nekaj področij z deževnim gozdom je tam.

Pred Soufrierom - Grand Piton in Petit Piton

V nedeljo, 15. decembra sva zapustila Marigot Bay in odplula nadaljnjih deset milj proti jugu do Soufrieru. Soufriere, nekdanja prestolnica otoka, je mesto, ki ima z okolico vred kakih 8000 prebivalcev. Ko je bil otok še pod francosko oblastjo, je bilo tu nekaj večjih plantaž, na katerih so delali sužnji. Francoska revolucija je sužnje sicer odpravila, a jih je baje Napoleon potem kar potihoma spet dopustil. Kmalu zatem so otok zasedli Angleži, a so imeli v tamkajšnjih Francozih in (zanimivo!) v njihovih sužnjih resne nasprotnike, ki so se jim z orožjem postavili po robu. Kljub temu je otok v začetku 19. stoletja postal angleška kolonija, njegovo glavno mesto pa Castris. Še ena zanimivost, o kateri še vedno pripovedujejo domačini: angleška kraljica Elizabeta je leta 1966 obiskala otok, a je raje pristala v Soufrieru namesto v Castrisu.

Nedeljsko popoldne v Soufrieru

Mesto so stalno rušili hurikani in potresi, leta 1955 so imeli tudi velik požar, domačini (seveda je pomagala tudi vlada) pa so ga obnavljali, kakor so vedeli in znali. Tam je danes še vedno nekaj lepo ohranjenih hiš v kreolskem stilu, veliko pa je tudi iz desk, pločevine in drugega priročnega materiala zgrajenih zasilnih bivališč.

Legla mesta je fantastična. Obdajajo ga visoki hribi, med njimi sta najbolj znamenita mali in veliki Piton, pa nekaj lepih plaž je v bližini. Najlepsi pogledi se nudijo, če se mestu približuješ z morja.

Policajska godba

Midva sva to seveda počela, že precej pred mestom pa čakajo domačini v svojih čolnih na jadrnice in jim ponujajo svoje usluge. Nas je pozdravil Captain Bob, ki je omenjen celo v jadrlnem vodiču po Karibih (to sva ugotovila kasneje). Ti domačini imajo svoje čolne, piroge, z močnimi izvenkrmnimi motorji, s katerimi prevažajo ljudi s sidranih jadrnic na kopno, jim pripeljejo naročene stvari iz trgovine, jim organizirajo izlete po kopnem, ali pa jih tudi sami vodijo. S takim človekom se je najbolje dogovoriti za vse usluge, njihova cena ni visoka, ko pa ostali domačini vidijo, da si se že dogovoril z enim od njih, te ostali potem pustijo pri miru.

Captain Bob

S Captain Bobom sva imela srečo, saj uživa v Soufrieru ugled in ima avtoriteto. On naju je privezal na bojo, eno od kakih dvajset, ki jih je mesto postavilo v zalivu. Pravega pomola za take jadrnice tam namreč ni, če pa le kakšna pristane, se na njo zgrne gruča malih in večjih otrok, ki seveda pričakujejo kak (karibski) dolar ali pa kar tako kaj izmaknejo. Da bi se odpeljala s svojim gumenjakom na obalo tudi ne priporočajo, kajti spet se ne moreš znebiti otrok, ki se ponujajo, da bodo tvoj čoln čuvali, pa še čolna skoraj ni kam privezati. Za naju je tako poskrbel Captain Bob, ki naju je popoldne prepeljal v mesto, kjer sva ostala kaki dve uri.

Bila je nedelja, ljudje so bili zbrani na ulicah, predvsem pred lokali. Iz vseh lokalov, pa tudi iz stanovanj in barak je odmevala (pre)glasna glasba. Veliko je bilo vmes božičnih pesmi, a v reggae priredbi, tako da sem jih komaj prepoznal. Sprehodil sem se po mestu, malo pofotografiral, pa prisluhnil koncertu policijskega orkestra iz Castrisa. To je bil že kar soliden Jazz Band, igrali so vse od reggaeja do Glena Millerja in sodobnih popevk. Tudi pevko so imeli. Skratka, lepo nedeljsko popoldne.

Zvečer sva ostala na barki. Pravijo, da ponoči ni dobro puščati barke same, tudi zaklenjene ne. Lahko pa tvoj karibski partner poskrbi za stražo na barki, če gre posadka zvečer na kopno na večerjo.

V ponedeljek zjutraj je najin Captain Bob prišel po kapitana, odšla sta na kopno in v nekoliko oddaljeno trgovino, kjer je kapitan že nakupil nekaj provianta (te besede sicer pravopis ne podpira) za novo posadko, ki pride v četrtek. V mestu imajo tudi pisarno, kjer naju je kapitan odjavil (pri nas bi temu rekli mejni prehod), saj sva bila naslednji dan namenjena na Martinique.

Naslednji dan, v torek, se vreme ni podredilo napovedi. Pihal je precej močnejši severozahodnik, tudi valovi so bili višji, kot so bili napovedani. S krepko skrajšanimi jadri je bilo treba precej časa voziti proti vetru. Morje je veselo prelivalo barko, tako da sva bila pošteno mokra. A kot že rečeno, na soncu se hitro posušiš, temperatura pa je že nekje okrog 30 stopinj. Za nekaj manj kot 40 milj zračne razdalje sva porabila okrog 8 ur in prevozila 55 morskih milj.

Le Marin - jadrnice na sidru

Le Marin, mestece na jugozahodu otoka Martinique leži v dnu precej širokega in tudi plitvega zaliva. Marina ima preko 600 privezov, približno še enkrat toliko jadrnic pa je zasidrano ali privezano na bojah v zalivu. Marina je bila polno zasedena, na klice po radiu se ni nihče odzval. Že v temi sva se privezala na edino prosto bojo, ki sva jo opazila, a naju je potem zjutraj pregnal uslužbenec marine, saj naj bi se ta dan vrnil lastnik boje. Midva sva potem sidrala v zalivu, globina vode je med 4 in 5 m, sidro pa v mulju dobro drži.

To je seveda v redu, saj je tu otok zelo nizek, tako da pihajo čezenj vetrovi, ki s kakšnim deževnim oblakom dosežejo tudi to 30 in več vozlov. Nama je sidro dobro držalo, tako da se je kapitan - tokrat s svojim gumenjakom - lahko odpeljal na kopno in naju prijavil. V noči s srede na četrtek se je vreme razjezilo, kot iz škafa je lilo skoraj celo noč. In ker zvečer nisva dobro zaprla vseh oken, sta bili postelji v dveh kabinah dobro namočeni. A čez dan se je zjasnilo in na soncu sta se ležišči posušili. Menjaje sva se s čolnom odpeljala na obalo, jaz sem se sprehodil po mestu.

Božični koncert v Le Marinu

Martinique je del Francije z lokalno samoupravo, a je tudi del Evropske unije, zato so tudi cene v trgovinah in restavracijah precej bolj evropske, kot na St.Luciji. A ena dobra stran obstaja: telefonski pogovori se zaračunavajo po EU tarifi, kar sva seveda izkoristila. Samo mesto me ni prevzelo, vsaj jaz v njem nisem našel kakšnega posebnega šarma. Je pa res, da sem bil tam samo kaki dve uri v največji vročini. Tudi tu je prevladovalo praznično razpoloženje, čeprav se sam nekako temu nisem mogel pridružiti, ker pač nisem navajen Božiča pri 30 stopinjah. Bila pa mi je všeč skupina v tradicionalna oblačila oblečenih domačink, ki so pod šotorom ob spremljavi benda temperamentno prepevale stare božične pesmi z otoka.

Yole - znamenita jadrnica, s katerimi prirejajo tekmovanja okrog otoka

Zvečer je prispela na ladjo nova posadka - kapitanova soproga in še dva para. Zdaj bodo pet tednov križarili po Karibskih otokih. Posadko je bilo treba na jadrnico prepeljati z gumenjakom, v trdi temi in pri močnem vetru je bilo treba opraviti kar tri vožnje do bencinske črpalke in nazaj. Prišleki so po celim dnevu potovanja kmalu popadali po kabinah, a okrog dveh zjutraj smo bili spet vsi na nogah, saj se je nad nami ob močnem vetru, zgloda, utrgal oblak. Zdaj smo že vedeli, da je treba ob takem vremenu zapreti vsa okna.

Večer v Marigot Bayu

Zjutraj je kapitan še enkrat odšel na kopno, saj je bilo treba odjaviti celotno posadko, nato pa smo krasno, hitro, z močnim vetrom in v soncu odjadrali na St.Lucijo v Marigot Bay, se spet privezali pred restavracijo Chateau Maygo in bili pravočasno tam za "Happy hour", ko plačaš en Caribbean Rum Punch in dobiš dva. Ker je bil to moj zadnji dan v Karibih, sem na ta Rum Punch povabil vso posadko. Sam sem imel po dveh kozarcih kar dovolj, ostali so nadaljevali vse do večerje.

Rum Punch pripravljajo na različne načine, glavne sestavine so seveda rum, limona ter jabolčni ali ananasov sok, potem je pa tu še kak dodatek, za katerega sploh ne vem, ter seveda kocke ledu. Zna biti pa precej zahrbtn...

Chateau Mygo v pričakovanju Božiča

V petek zjutraj sem še izkoristil tuš v bližnji marini, se poslovil od kapitana in njegove posadke ter se opoldan odpeljal s taksijem na letališče v Castris. Od tam sem s Caribbean Airlines odletel na Trinidad, zvečer pa s Trinidada v London. Malo me je bilo strah, kako bo šlo s to letalsko družbo, a sem bil prijetno presenečen. Družba je že dve leti zapored proglašena za najboljšo v tem delu sveta, jaz bi celo rekel upravičeno. So izredno prijazni, sedeži v letalu za London (Boeing 767-300) niso preblizu skupaj, za večerjo imajo več menijev, pa še nove filme in odlično glasbo vrtijo med poletom. V Londonu sem opoldne ujel še EasyJet za Zagreb, tam pa me je po osmih tednih odsotnosti pričakala Snežna...

Tu se moji zapisi pravzaprav končajo, vendar nameravam napisati še zaključek, a je treba vse še malo premisliti in urediti v glavi, pa še prazniki so tu. A bom že našel nekaj časa tudi še za zadnjo besedo.

petek, 27. december 2013

Zaključek

Sem mislil, da bo lažje... Pet dni po povratku so misli še vedno neurejene; seveda so bili vmes že prazniki, pa različna vprašanja prijateljev in sorodnikov, opisi posameznih podrobnosti - ne vem, če bo to kaj pripomoglo k temu, da bo ta zaključek soliden in urejen. Tak, kot bi se spodobil...

Takole razmišljam: da tak podvig uspe, so potrebne tri komponente, ki se seveda med seboj prepletajo, potreben pa je tudi precejšen kos sreče. Ta pa je naklonjena hrabrim..

Ibiza - bankomat za telebane...

Prva komponenta je solidna jadrnica, pripravljena in opremljena za tako pot. Glede na to, da je kapitan lastnik čarterske firme na Hrvaškem, sem verjel, da je naše plovilo pripravljeno tako, kot mora biti. Osem let stara Bavaria 46 je solidno grajena jadrnica, ki se ji niti ne pozna, da je bila že od vsega začetka v čarterju. Razen novega genakerja ni imela nobenega kosa opreme, ki bi bil nabavljen posebej za to potovanje. Do Karibov ni bilo nobene resne okvare - vse, kar je bilo potrebno zamenjati, je bil napenjalec na ograjici. Pa spodnja vrv za trimanje genakerja se je strgala. Motor, avtopilot, instrumenti so delovali, tako kot morajo, jadra (čeprav niso nova) so držala.

Druga komponenta je jadralsko znanje. Sem prištevam tudi poznavanje meteorologije, vpliva vremenskih front in seveda pravilno reagiranje v vsaki situaciji. Jadralskega znanja smo trije moški člani posadke kar nekaj imeli, za fino trimanje jader je poskrbel kapitan, ki jadra tudi na regatah. O vremenu smo že tudi nekaj vedeli, ostalo smo se učili sproti. Preko satelitske zveze smo namreč redno dobivali vremenske podatke ter se na njihovi podlagi odločali o smeri plovbe. Znamenite squalle - nalive (doživeli smo jih kakih deset) smo spoznavali sproti in se hitro naučili, kdaj jih lahko izkoristimo za dodatni veter in kdaj moramo skrajšati jadra - pa tudi, kdaj se jim je najbolje izogniti - seveda, če se da.

Še en sončni zahod na Atlantiku

Z vetrom smo imeli toliko sreče, da nam nikoli ni pihal ravno nasproti. Samo jadranje v tem času naj tudi ne bi bilo preveč zahtevno, saj so vetrovi stalni in so v vsega štirih dneh dosegali hitrosti preko 30 vozlov. Vso pot preko Atlantika smo opravili večinoma le z glavnim jadrom in genovo, z genakerjem pa smo vozili vsega skupaj manj kot 20 ur. Ko prebiram zapise z jadrnic, ki so z ARCom potovale teden dni za nami, ugotavljam, da smo mi imeli na začetku precej boljše pogoje, ko pa ni bilo dovolj vetra, smo si pomagali z motorjem. Najmočnejši vetrovi pa so pihali takrat, ko smo mi že bili v marini. ali pa dobro zasidrani na Martiniku.

Albatros si nas je dobro ogledal

Tretja, najvažnejša komponenta pa zagotovo tiči v glavi vsakega člana posadke. To je njegova psihična pripravljenost na tak podvig in njegova sposobnost vključevanja in delovanja v timu. Ta del mi je že pred vkrcanjem predstavljal največjo neznanko. Ko pa se je posadka (nekoliko ad hoc) sestavila, je bila potrebna kar dobra doza prilagodljivosti, pa tudi potrpljenja. Meni tega ni nikoli zmanjkalo. Poznalo se je, da jadranja nismo skupaj načrtovali, tako kot je to počela večina posadk. Ovira je bil tudi jezik. Kapitan pravi Nemeč, Didi Avstrijec z goratega predela blizu švicarske meje, Francozinji pa sta le za silo znali nekaj angleščine. Sam z nemščino nisem imel težav, le dodatnega pojasnjevanja je bilo treba precej več. Pa tudi pogovor ni tako tekel, kot bi tekel med člani posadke, kjer so vsi iste narodnosti. Škoda! Tri tedne pravzaprav nisem spregovoril slovensko, a če se prav spomnim, sem nekajkrat sanjal v slovenščini.

Pa vendar smo Atlantik složno in zmagovito prepluli.

Leteča riba bolj od blizu...

Ta plovba mi je bila dragocena izkušnja. Izpolnila se mi je želja, veliko sem se naučil, veliko videl, spoznal mnogo ljudi, predvsem pa samega sebe...

Tu se želim zahvaliti vsem, ki ste moj blog prebrali - do zdaj je bilo že skoraj 4000 obiskov -, še posebej pa vsem, ki ste mi pisali ali pa zapise komentirali.

Na koncu še tole: Bob Raos je prijatelj, s katerim smo se spoznali pred 14 leti na Korčuli in skupaj nekajkrat prejadrali Jadran ter Jonsko morje, v San Franciscu pa nama je bil odličen gostitelj. Skupaj sva kovala načrte za prečkanje Atlantika, a ga je pred slabima dvema letoma mnogo prezgodaj premagala zahrbtna bolezen.

Miran

V Radovljici, 27.decembra 2013

Štirijambornica...

